

отъ войската ти вѣстахъ, и пакъ въ рѣцѣте
ти пѣднахъ. Антиохъ мѣ рекъла: на кезѣ-
стныте челоуѣцы много вѣды дохождатъ. Ты
като чѣ чи дойдохъ азъ тѣка, зацю да не до-
дешъ както кеше подобно, ами покѣгна. Но сега
понеже падна на рѣцѣте ми, заради любовѣта
на-самодержца Бога, азъ ще ти изкавимъ же-
ната, дѣщерата, и сичкити те имотства, и съ
честь ще те пратимъ при майкати.

АЛЕКСАНДРОВО ПОВЕЛѢНІЕ.

Антиохъ рекъла на-Александра павно: Анти-
охе, земи Кантауласа, и иди при царя Евagri-
да ѱларійскаго, и ако ти даде съ миръ вещице
Кантауласови, нека дойде и той тѣка съ кесъ
заедно, и да се некои: ако ми се возгорделеки
нѣцю, сичкото мѣ мѣсто да испотрѣшишъ, и
него вѣрзанъ да ми доведешъ тѣка, за да го
пратимъ на Кандаки заедно съ Кантауласа. Кан-
тауласъ като чѣла тѣа дѣмы, зарадовалсе мно-
го, поклонилсе на Антиоха като на царь, и ре-
къла: О верховнѣйшій царю! За да ѱмилести-
вашъ засполѣчныте, воздигналъ те Богъ, и си
станааъ царь на-сичкѣтъ свѣтъ. Тогава се по-
клонилъ и Александръ на Антиоха като на царь,
зеаъ Кантауласа, и 800: хѣлады войны стѣраны,
и отишала вѣрхъ Евagriда. Въ пѣтъхътъ А-
лександръ рекъла на-Кантауласа: Ако изкава
жената ти, дѣщеръ ти, и мѣстото ти, какво
добро ще ми направишъ. Той отвѣщала: Сич-
кото ми имѣніе нека е твое, и кога се вѣрне-
ме при царьхътъ, ще мѣ се молимъ да те пра-
ти посланиикъ при майка ми Кандаки. Ще зе-